

Griffiennr.
Parketnr. : GE66.97.346-95/SW3

VONNIS OP VERZET

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 7 juni 2005

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **éénentwintigste kamer**, rechtsprekende in correctionele zaken, op verzet tegen een vonnis van deze rechtbank en kamer dd. **13 januari 2004** heeft het volgend vonnis uitgesproken:

Gezien de stukken van de vervolging en de akte van verzet, betekend bij exploit van _____, gerechtsdeurwaarder met standplaats te _____, dd. 26/02/2004 aan de Heer Procureur des Konings te Gent, er sprekende met _____, substituut-procureur des Konings.

IN DE ZAAK VAN OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

_____ , huisvrouw,
geboren te _____ op _____, wonende te _____,

OPPOSANT; tegen het vonnis van **13 januari 2004** bij verstek gewezen, betekend bij exploit van _____, gerechtsdeurwaarder met standplaats te _____ dd. 14 februari 2004 aan haarzelf, vonnis waarbij :

STRAFRECHTELIJK

- opposant veroordeeld werd tot een geldboete van VIJFDUIZEND EUR, gebracht op VIJFENTWINTIG DUIZEND EUR of een vervangende gevangenisstraf van DRIE MAANDEN, met uitstel van DRIE JAAR voor wat betreft tweeduizend vijfhonderd euro of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijftien dagen voor de feiten A1, A2, B, C en D samen.

HOGER BEROEPE

op 22 juni 2005 door deklagende tegen alle bereikings
op 22 juni 2005 door deklagende tegen deklagende (opposant)

het herstel van de schuur op het perceel aalegen te
kadastraal gekend

in eigendom toebehorend aan de beklaagde en wel het herstellen van alle venster- en deuropeningen in de oorspronkelijke staat, het herstel van de oorspronkelijke binnenindeling, de stopzetting van het gebruik van de schuur als woning en de verwijdering van alle afbraakmaterialen van het perceel, en dit binnen de termijn van 6 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis bevolen werd.

- gezegd werd voor recht dat de toegestane termijn van 6 maanden geen termijn is in de zin van art. 1385 bis Gerechtelijk Wetboek.
- een dwangsom van 125 EUR per begonnen dag dat het perceel voornoemd niet volledig is hersteld in de oorspronkelijke werd verbeurd verklaard ten voordele van het Openbaar Ministerie.
- opposant verplicht werd een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 40 opdecimes, aldus gebracht op VIJFTIG EUR, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- opposant veroordeeld werd tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat begroot op 63,74 EUR, meer de betekeningskosten van huidig vonnis.
- opposant tevens een vergoeding werd opgelegd van VIJFENTWINTIG EUR in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door K.B. 23.12.1993 en bij K.B. van 11.12.2001.

* * * * *

UIT HOOFDE VAN:

- A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), zoals thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

1. op het terrein, gelegen te _____ n eigendom
ten kadaster gekend onder _____
toehorende aan _____ voornoemd,
een deel van een schuur te hebben verbouwd en ingericht tot
woning

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode van
1.8.1994 tot en met 30.3.1995

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben
gehouden.
te _____ in de periode van 31.3.1995 tot en met
24.3.1997

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) in werking getreden op 1 mei 2000 - bij decreet van 28 september 1999 houdende wijziging van de datum van inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (BS 30.9.1999).

- B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd),

in casu :

op het terrein, omschreven onder de tenlastelegging A 1
door de instandhouding van de onder A 1 omschreven toestand

te _____ in de periode gaande van 25.3.1997 tot en met
30.4.2000

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van **4 mei 2004** het Openbaar Ministerie, bij monde van substituut-
procureur des Konings, de opposante en haar raadsman, meester
advocaat te nopens de
ontvankelijkheid van het verzet.

Het verzet werd tijdig en op regelmatige wijze ingesteld.

DE RECHTBANK : Verklaart het verzet toelaatbaar.

Beschouwt de veroordelingen uitgesproken bij vonnis van deze rechtbank en kamer, dd. **13 januari 2004** voor niet bestaande en behandelt de zaak opnieuw ten gronde.

De rechtbank aanhoorde vervolgens:

- de opposante in haar middelen van
verdediging, voorgedragen door haarzelf, bijgestaan door meester
voornoemd;
- de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door
voornoemd;

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 10 mei 2005 :

- de opposante in haar middelen van
verdediging, voorgedragen door haarzelf, bijgestaan door meester
voornoemd;
- de aangepaste vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door
voornoemd;

* * * * *

1.1. De beklaagde is eigenares van een perceel grond gelegen te ten kadaster gekend onder

Volgens het gewestplan (K.B. 28 december 1972) is dit
perceel bestemd als landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

1.2. De beklaagde is begin augustus 1994 overgegaan tot het verbouwen en inrichten van een schuur tot (vakantie)verblijftentiteiten, zonder daartoe over de vereiste stedenbouwkundige vergunning te beschikken.

1.3. Het college van burgemeester en schepenen van heeft bij beslissing van 13 december 1994 de aanvraag van de beklagde tot het bekomen van een regularisatievergunning tot het verbouwen van een schuur tot woning afgewezen.

Bij besluit van 30 maart 1995 van de bestendige deputatie van werd het hoger beroep ingesteld door de beklagde afgewezen (stuk 10).

Bij ministerieel besluit van 19 juni 1996 werd het hoger beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie verworpen (stuk 31).

1.4. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert het herstel in de oorspronkelijke toestand en de staking van het strijdig gebruik (stuk 42), dit is :

- alle venster- en deuropeningen in de oorspronkelijke staat dienen te worden hersteld;
- de oorspronkelijke binnenindeling moet worden hersteld;
- de schuur mag niet gebruikt worden als woning;
- de verwijdering van alle afbraakmaterialen op het perceel.

Dit alles onder de verbeurte van een dwangsom van 125 EUR per dag vertraging in uitvoering van het herstel.

1.5. Na kennisname van de herstellvordering van 25 februari 2002 diende de beklagde op 19 mei 2003 een regularisatieaanvraag in (stuk 52). Deze regularisatieaanvraag werd ongegrond verklaard bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van van 3 november 2003. Het beroep bij de bestendige deputatie werd bij besluit van 22 januari 2004 verworpen.

Tegen dit besluit werd een annulatieberoep ingesteld bij de Raad van State.

1.6. Uit het proces-verbaal van plaatsafstapping van 14 oktober 2004 dient te worden weerhouden dat het niet de bedoeling was van de beklagde de kwestieuze schuur te transformeren tot een gezinswoning maar wel tot een vakantieverblijf formule bed en breakfast gelet op de verschillende reeds geïnstalleerde sanitaire faciliteiten.

Verder wordt weerhouden dat de plaatsen waar de venster- en deuropeningen zijn te vinden, conform de oorspronkelijke toestand zijn. Wel werden de materialen (deur, vensterramen, enz.) vernieuwd.

Beoordeling :

II.1. De beklagde heeft een bestaande schuur, voorheen in gebruik als paardenstal met een slaapruiimte voor de paardenhouder en sinds het gebouw niet meer geëxploiteerd wordt in het kader van een landbouwbedrijf leegstaand, verbouwd en ingericht om te komen tot een aantal instapklare kamers voor bed and breakfast onthaal. De kamers zijn op heden niet instapklaar.

II.2. De verwijzing van de beklaagde naar de lamentabele toestand van de schuur waarin het binnen regende en de noodzaak het 200 jaar oude dak te verstevigen verantwoordt geenszins de zonder voorafgaande en schriftelijke stedenbouwkundige vergunning uitgevoerde werken en de uitbouw van de schuur tot een multi-verblijfgelegenheid voor vakantiegangers.

II.3. De werken werden uitgevoerd zonder te schikken over een voorafgaande en schriftelijke stedenbouwkundige vergunning. De vergunningsaanvraag een bestaande schuur te verbouwen tot woning correspondeert trouwens niet met de werkelijke intenties van de beklaagde, hetgeen de rechtbank tijdens het plaatsbezoek diende vast te stellen, namelijk het organiseren van ruimten voor opvang van vakantiegangers.

II.4. Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003) voegt een derde en een vierde lid toe waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft, voor zover de handelingen in werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbare gebieden. Het kwestieus perceel is overeenkomstig het koninklijk besluit van 24 maart 1978 goedgekeurde gewestplan gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is een ruimtelijk kwetsbaar gebied. (zie ook Cass. 22 februari 2005,

II.4.1. De beklaagde kan niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de strafvordering van het openbaar ministerie vervallen zou zijn door verjaring.

II.4.2. De feiten ten grondslag van de tenlasteleggingen A1, A2, B, C en D, indien bewezen, zijn de uiting van eenzelfde strafbaar opzet en maken één misdrijf uit. De verjaringstermijn neemt een aanvang wanneer aan de instandhouding van de wederrechtelijk uitgevoerde bouwwerken een einde wordt gesteld.

II.5. In tegenstelling tot hetgeen de beklaagde aanvoert, heeft de aangevraagde regularisatievergunning geen invloed op het strafbaar karakter van de haar te last gelegde feiten, namelijk zonder een voorafgaande en schriftelijke stedenbouwkundige vergunning werken te hebben uitgevoerd en deze in stand te houden.

De aangevraagde regularisatievergunning, die enkel voor de toekomst geldt, vermogt niet de weerhouden strafbare feiten ongedaan te maken.

De door de beklaagde aangevoerde grieven voor de Raad van State zijn zonder relevantie bij de beoordeling van het strafbaar karakter van de aan de beklaagde te last gelegde feiten en de schuldvraag.

* * * * *

De telastleggingen A1, A2, B, C en D zoals hiervoor omschreven zijn in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen.

De bewezen verklaarde feiten A1, A2, B, C en D zijn in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van éénzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, heeft zij daarbij totaal ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk belang. Deze overweging geldt des te meer gelet op de weigering van de gemeente van 13 december 1994 de beklaagde vergunning te verlenen voor het ombouwen van haar schuur tot woning.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt om redenen hiervoor overwogen een passende bestraffing, van aard de beklaagde ertoe aan te zetten zich in de toekomst aan de geldende voorschriften te houden.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met de zwaarwichtigheid van de inbreuk en de financiële draagkracht van de beklaagde. Verder wordt rekening gehouden met haar gunstig strafverleden (een veroordeling politierechtbank wegens overdreven snelheid) zodat een deel van de uit te spreken geldboete met uitstel kan verleend worden.

Nu de feiten van aard zijn dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar moet de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

De feiten werden gepleegd voor en na 01.01.2002, datum waarop de wet van 26 juni 2000 in werking is getreden.

De op te leggen geldboete moet derhalve worden opgelegd in euro en dient te worden verhoogd met 40 decimes.

Wat betreft de herstellvordering :

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet. Zij is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de gevolgen van het misdrijf en zij legt aan de beklaagde in de gegeven omstandigheden geen onredelijke last op.

Het bewezen misdrijf vormt een zwaarwichtige en –zonder het herstel van de plaats in de vorige toestand – onherstelbare inbreuk op de essentiële

stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming van het perceel, dat volgens het gewestplan het gewestplan K.B. 28 december 1972) gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De werken en handelingen, namelijk het ombouwen van een schuur tot een geheel van verblijftentiteiten voor opvang van vakantiegangers, staat een realisatie van het gewestplan, in acht genomen de plaatselijke toestand zoals deze blijkt uit de gegevens van het strafdossier, volledig in de weg.

De rechtbank gaat dan ook in op de vordering tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat, dit is de staat voor de aanvang van de wederrechtelijk uitgevoerde werken, behalve wat betreft de venster- en deuropeningen die blijken in de oorspronkelijke staat te zijn gehandhaafd. Aldus dient de oorspronkelijke binnenindeling hersteld te worden, mag de schuur niet kunnen gebruikt worden als woning en dient alle afbraakmateriaal van het perceel te worden verwijderd.

Gelet op het lange talmen van de beklaagde om tot herstel over te gaan, wordt terecht door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, hierin gevolgd door het openbaar ministerie, de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing voor de beklaagde om zelf tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, overeenkomstig de vordering tot herstel van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, over te gaan.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 187, 188, 189, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering;
art. 3, 38, 40, 41, 65, 100 van het Strafwetboek, alsmede alle artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de dagvaarding
art. 1, 2 en 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28 en 29 Wet 1 augustus 1985; art. 58 K.B. 18 december 1986;
art. 1, 8, 14 §1 wet van 29 juni 1964
art. 2, 3 en 4 Wet 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
art. 1, 2 en 3 K.B. 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001);

DE RECHTBANK, op tegenspraak en OP VERZET,

Verklaart het verzet toelaatbaar.

Beschouwt de veroordelingen uitgesproken bij vonnis bij verstek van deze rechtbank en kamer dd. 13 januari 2004 voor niet bestaande en wijst opnieuw ten gronde:

* * * * *

Veroordeelt de opposante voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A1, A2, B, C en D SAMEN tot een GELDBOETE van TWEEHUNDERT EUR (= 2.000 EUR).

Verhoogt de geldboete met 40 opdecimes, aldus gebracht op TIENDUIZEND EUR (=10.000 EUR)

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

* * * * *

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde voor wat betreft HONDERD EURO, gebracht op vijfduizend eur of een vervangende gevangenisstraf van EEN MAAND EN VIJFTIEN DAGEN van de uitgesproken geldboete van TWEEHUNDERT EUR zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

* * * * *

Beveelt de beklaagde over te gaan tot het herstel van de schuur op het perceel gelegen te kadastraal gekend door het herstel van de oorspronkelijke binneninrichting, de stopzetting van het gebruik van de schuur als woning en de verwijdering van alle afbraakmaterialen van het perceel, en dit binnen de termijn van 6 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis;

Dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 125 EUR per begonnen dag dat het herstel in de oorspronkelijke staat niet volledig is uitgevoerd na het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis.

Zegt dat de opposante verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op **VIJFENVIJFTIG EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de opposante in de kosten van het eerste vonnis en in al de door het verzet veroorzaakte kosten en uitgaven, met inbegrip van de kosten van uitgifte en betekening van het vonnis, ten bate van de Staat, begroot op 165,94 EUR, het verstek aan haarzelf te wijten zijnde.

Legt de opposante eveneens een vergoeding op van **VIJFENTWINTIG EUR** in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door K.B. 23.12.1993 en bij K.B. van 11.12.2001.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van **ZEVEN JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF**

Aanwezig :

- alleenrechtsprekend rechter;
- substituut-procureur des Konings;
- e.a. adjunct-griffier.